

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Roskilde-Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 2. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1814_222-txt-shoot-idm565.pdf (tilgået 22. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Roskild! mig dog ikke lyster
Paa det Brev til fjerne Kyster,
Vovelig at vende Stavn,
3Svælget er en daarlig Havn.
Ei for grund er mig din Fjord,
Vil min Snekke ikke glide,
Af min Last jeg overbord
Kaster hvad jeg kan itide,
Jeg har meer end Nok igen,
Og at gaa tilbunds med den
Om det end var nok saa silde
Det betaler sig kun ilde.
Ej jeg frygter gamle Trolde,
Ingen Tiende jeg ham loved,
Jeg har intet Helgenhoved,
Men jeg har et Slangeskjold,
Naar han speiler sig, jeg veed
Hylende han farer ned
Hvor jeg ei har Lyst at komme,
Naar min Seiletid er omme.
For den Steen, Man raaber paa,
Er jeg ei det mindste bange;
Strande vil jeg ei, men staa,
Bedre kan Man ei forlange;
Ararat er Stenens Navn,
Der Man sidde kan i Stavn
Rolig, til igen, som før
Jorden vorder reen og tør,
Til vi se i favre Vaar,
4At den Steen, hvorpaa vi staar,
Meer end hele Kloder veier,
Ja, at Alt om den sig dreier,
At den er de Vises Steen,
Som forgæves Mangen Een
Søgte mellem begge Pole,
Søgte i den sorte Skole.
Ja, alt her vi komme efter
Stenens underfulde Kræfter,
Pral er Daarskab, men ifald
Endelig det være skal,
Kan med Bøhme, Theofrast,
Dippel og hver ny Bombast
Vi omkap som Karle prale
Og endda kun Sandhed tale.
Kun om Ondt at sige Godt,
Kalde Synden gjort i Gud;
Med hans Ord at drive Spot,
Og det Fjendskab slette ud,
Som er mellem Lys og Mørke,
Kan vi ei med al vor Størke,
Slige Ting vi vil og maa
Lade Satan *prøve paa*.
Men at have Gud for Øie
I det Dybe og det Høie,
Kalde Blomster op af Muld,
5Gøre Steen og Bly til Guld,
Og med Blomstens Honningsaft
Blande Vandets skjulte Kraft,
Lokke, hvad vi kalde paa
Saa det til os komme maa,
Det er Ting, som vi forstaa.
Saa ieg ogsaa, om jeg vilde,
Kunde, Roskild, af din Kilde
Mane op den skjulte Kraft,
Blande den med Honningsaft;
Lade den i Bægret bruse,

Og med mig en Skok beruse.
Hvis jeg vilde, men o nei,
Maner, Troldmand er jeg ei;
Sagtelig, som det sig sømmer,
Jeg paa Stenen til dig svømmer,
Barnlig jeg til Gud vil sukke:
At Han vil dit Væld oplukke,
At Han vil i Bægret skænke
Baade mig og Mænd paa Bænke,
Naadelig en Lædskedrik;
At paa deres gamle Stade,
Blomsterne med favre Blade
Kneise maa og dufte sødt,
Som en Krands sig flette sammen
Til Hans Pris og Ære! Amen!
6“Galilæas Bæk skal gaa”
(Saa lod Gud Profeten spaa)
Over Sletten ud i Strand,
Da skal læges Havets Vand;
Rundtomkring de lægte Vande
Skulle favre Træer stande,
Visne skal ei noget Blad,
Frugten være skal til Mad,
Bladene til Lægedom,
Thi den klare Bæk udkom
Fra min høie Helligdom;
Ogsaa hid til høie Nord
Ind fra Havet kom en Fjord,
Og omkring de lægte Vande
Saaes favre Træer stande;
Roes Kilde! Lægedom
Og i dig fra Havet kom.
Det var spaaet: den Tid skal komme,
Da, som favre Rosenblomme,
Ørken skal i Blomster staa;
Ogsaa her det Syn Man saae,
Rosen blomstrede i Nord
Purpurskøn ved Isefjord,
Duften blev til Aandens Føde,
Bladene til Lægedom,
Thi det Vand som gav den Grøde,
7Udaf Guddomsvældet kom.
Roes Kilde! du er døbt,
Krist paa Korset dig har købt,
Hedningnavnet klæder ilde;
Du er døbt til Rosenkilde.